

[Ludvig Christensen.]
 over de vanskelige Tider, vi befinder os i, og overveje, om det alligevel ikke var bedst, man lod være med haardhændet at skære Befolkningens borgerlige Rettigheder ned, netop i den Periode, vi nu gennemlever. De Forslag, som blev fremsat af mine Partifæller i Folketingsudvalget, har vi gentaget i Landstingsudvalget, og vi er klare til, om man ønsker det, at forhandle paa det Grundlag mellem Sagens anden og tredje Behandling, men ikke paa de Vilkaar, at man i den anden Ende tager det tilbage, som man vil give i den ene Ende. Formaålet maa være at opnaa Enighed om en rimelig Ændring af den bestaaende Lov. Vi har sammen med det radikale Venstre foreslaaet en Ændring. Den fremtræder ganske vist i Betænkningen som to Ændringsforslag, men da det er en given Sag, at det ene ikke kan gennemføres, uden at det andet ogsaa bliver gennemført, vil jeg henstille til den højtærede Formand, om ikke de to Ændringsforslag kunde blive betragtet som eet og sat under Afstemning samtidig, thi ellers er der ikke nogen som helst Mening deri.

Det, der foreslaas, og som kan træde i Stedet for Ændringsforslaget om de 6 Kvartalers Skat, er en Adgang for Kommunerne til at give i øvrigt hæderlige Skatteborgere en Henstand. I Lovforslagets § 3, sidste Stykke, saaledes som det er kommet fra Folketinget, staar der, at paalignet personlig Skat til Kommunen, med hvis Betaling der er givet Henstand eller Udsættelse, og som ikke er betalt inden Valglisternes endelige Berigtigelse, vil være at betragte som Restance. Ændringsforslaget gaar ganske kort ud paa, at saadan Henstand eller Udsættelse ikke vil være at betragte som Restance. Hvis dette Ændringsforslag gennemføres, vil det blive muligt for Skatteborgerne at bevare deres kommunale Valgret, uden at de er nødt til at gaa til de kommunale Myndigheder og faa den Nedsættelse, som maaske, hvis de fik den, kunde gøre det muligt for dem at bevare Valgretten, fordi de saa kunde betale Resten af Skatten. Men det sætter navnlig Kommunerne i Stand til at administrere saaledes, at de kan faa de flest mulige Penge ind. I de Tilfælde, hvor en Skatteyder er saaledes stillet, at der kan gøres Udpantning med Udlæg hos ham, men hvor det, hvis han f. Eks. er Forretningsmand, ikke kan gøres, uden at han slaas i Stykker, vil Ligningsmyndighederne i Stedet for at give denne Mand en Nedsættelse, hvorved Kommunen sikkert mister en Skatteindtægt, være i Stand til at give ham

en saadan Henstand eller Udsættelse, at Kommunen opretholder sit fulde Krav paa hele Skattens Betaling og vel oven i Købet i de allerfleste Tilfælde faar Pengene ind. Derfor vil Kommunerne, hvis Ændringsforslaget vedtages, i Virkeligheden blive bedre stillet. Ændringsforslaget betyder en virkelig saglig positiv Indsats fra vor Side, medens de to Flertalspartier ikke paa noget som helst Punkt har præsteret andet under Lovforslagets Behandling end at fremsætte Paastande.

Veistrup: Som det fremgaar af Betænkningen, staar jeg som Medforslagsstiller til det Ændringsforslag, som det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) nu har omtalt, og jeg skal ikke knytte mange Bemærkninger dertil. Lovforslaget drejer sig jo om en Indskrænkning af Retten til Eftergivelse af kommunal Skat, saaledes at det vil blive sværere for de Mennesker, der har kommunal Valgret, at bevare denne. Jeg havde under Sagens første Behandling Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at vort Parti maatte være Modstander af et saadant Tilbageskridt, som dette unægtelig er, set fra ethvert Synspunkt, havde jeg nær sagt, saavel fra et finansielt som fra et demokratisk. Men dernæst forekommer det mig, at det, saaledes som Forholdene økonomisk stiller sig rundt omkring i Landet i dette Øjeblik, er yderst betænkeligt at gaa til Ændringer af den Karakter, der her er Tale om.

Efter de Forhandlinger, som har været ført, dels her ved første Behandling, dels indenfor Udvalget og under dettes Samraad med den højtærede Indenrigsminister, maatte man være ganske klar over, at der ikke var Mulighed for at hindre Lovforslagets Gennemførelse. Men vi har ment, at vi maaske kunde mildne baade den højtærede Ministers og Flertalspartiernes Sind lidt ved at være med til at stille et andet Forslag end det, der til at begynde med var Tale om. Ændringsforslaget er, som det ogsaa blev sagt af den ærede sidste Taler, foranlediget ved Lovforslagets § 3, sidste Stykke, der bestemmer, at den Henstand, som maatte være givet, skal betragtes som Restance, hvorved en Skatteborger, som har faaet Henstand med sin Skat, mister sin kommunale Valgret. Dette forekommer mig at være i højeste Grad urimeligt. Vi ønsker det udtrykkelig fastslaaet, at Betaling, hvormed der er givet Henstand, ikke maa betragtes som Restance, og at en saadan Henstand ikke maa berøve de paagældende deres Valgret. Ingen kan jo være blind for, hvor-